

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj), soudce Mgr. Alexandra Krysla a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: **K. N.**
sídlem B.
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/2, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2017, č. j. 160/2017-110-SDNA/5,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2017, č. j. 160/2017-110-SDNA/5, se v rozsahu výroku II., části B) a C) zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2017, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

160/2017-110-SDNA/5 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“). Žalovaný jím přezkoumal rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 10. 3. 2017, č. j. DSH/2579/17. Tímto prvoinstančním rozhodnutím byla žalobci podle ustanovení § 35 odst. 1 písm. g), odst. 2 písm. b) a písm. h) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silniční dopravě“) uložena pokuta ve výši 105.000 Kč

- 1.A. za protiprávní jednání spočívající v tom, že žalobce jako dopravce nezajistil, aby ve velkém vozidle tov. zn. DAF, reg. zn. X, o největší povolené hmotnosti 11 990 kg, používaném dopravcem k podnikání, byl dne 21. 11. 2016 při jeho provozu doklad o oprávnění k podnikání, neboť tento doklad řidič F. N. na vyzvání kontrolních pracovníků nepředložil, čímž žalobce porušil ustanovení § 9 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě ve spojení s ustanovením § 10 odst. 3 písm. a) živnostenského zákona a naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle ustanovení § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě;
- 1.B. za protiprávní jednání spočívající v tom, že žalobce nezajistil, aby ve velkém vozidle tov. zn. DAF, reg. zn. X, o největší povolené hmotnosti 11 990 kg, které řídil F. N., byly při jeho provozu dne 21. 11. 2016 všechny záznamy o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku řidiče z tohoto dne a předcházejících 28 dnů, když F. N. při kontrole nepředložil a ve vozidle neměl s sebou záznamy o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku za období od 13:38 hodin dne 2. 11. 2016 do 21:28 hodin dne 2. 11. 2016, od 13:25 hodin dne 12. 11. 2016 do 22:09 hodin dne 13. 11. 2016, od 13:15 hodin dne 14. 11. 2016 do 21:33 hodin dne 14. 11. 2016 a od 13:36 hodin dne 15. 11. 2016 do 20:52 hodin dne 16. 11. 2016, čímž žalobce porušil ustanovení § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silniční dopravě ve spojení s čl. 36 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 165/2014 s odkazem na ustanovení čl. 34 odst. 3 nařízení č. 165/2014, a tím naplnil skutkovou podstatu správního deliktu dle ustanovení § 35 odst. 2 písm. h) zákona o silniční dopravě;
- 1.C. za protiprávní jednání spočívající v tom, že žalobce nezajistil, aby F. N., řidič dopravcem provozovaného velkého vozidla tov. zn. DAF, reg. zn. X, o největší povolené hmotnosti 11 990 kg, v souladu s přímo použitelným předpisem Evropské unie, kterým je nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 561/2006, dodržel ustanovení týkající se doby řízení, bezpečnostních přestávek a doby odpočinku, když F. N. a) v době od 22:50 hodin dne 1. 11. 2016 do 22:50 hodin dne 2. 12. 2016, tj. v průběhu 24 hodin po skončení předchozí týdenní doby odpočinku, neměl novou denní dobu odpočinku, když v uvedené době měl nejdelší nepřerušovaný odpočinek v době od 13:35 hodin dne 2. 11. 2016 do 21:32 hodin dne 2. 11. 2016, tedy v délce 7 hodin 57 minut; dobu odpočinku měl kratší o 1 hodinu 3 minuty, čímž porušil ustanovení čl. 8 odst. 2 nařízení č. 561/2006; b) v době od 22:09 hodin dne 13. 11. 2016 do 22:09 hodin dne 14. 11. 2016, tj. v průběhu 24 hodin po skončení předchozí týdenní doby odpočinku, neměl novou denní dobu odpočinku, když v uvedené době měl nejdelší nepřerušovaný odpočinek v době od 13:15 hodin dne 14. 11. 2016 do 21:35 hodin dne 14. 11. 2016, tedy v délce 8 hodin 20 minut; dobu odpočinku měl kratší o 40 minut, čímž porušil ustanovení čl. 8 odst. 2 nařízení č. 561/2006; tím žalobce porušil ustanovení § 3 odst. 1 písm. b) zákona o silniční dopravě ve spojení s čl. 8 odst. 2 nařízení č. 561/2006 a naplnil skutkovou podstatu správního deliktu dle ustanovení § 35 odst. 2 písm. b) zákona o silniční dopravě;

- 2.A. za protiprávní jednání spočívající v tom, že žalobce jako tuzemský dopravce provozující silniční dopravu velkým vozidlem nezajistil, aby V. B., řidič dopravcem provozovaného velkého vozidla tov. zn. DAF, reg. zn. X, o největší povolené hmotnosti 11 990 kg, dne 3. 1. 2017 v 9:35 hodin, tedy v době zastavení ze strany Policie ČR a bezprostředně před tímto zastavením, řádně vedl záznam o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, když řidič v uvedené době řídil dopravcem provozované velké vozidlo tov. zn. DAF, reg. zn. X, o největší povolené hmotnosti 11 990 kg, v jehož záznamovém zařízení, ve slotu č. 1, byla vložena cizí karta řidiče na jméno E. B., čímž žalobce porušil ustanovení § 3 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě ve spojení s čl. 27 odst. 2 nařízení č. 165/2014 a dopustil se správního deliktu dle ustanovení § 35 odst. 2 písm. h) zákona o silniční dopravě.

Zároveň byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalovaný napadeným rozhodnutím ve výroku I. podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu zrušil část výroku prvoinstančního rozhodnutí stran skutků vymezených výše pod body 1.A. a 1.C.a) a řízení pro daná porušení zákona zastavil, ve výroku II. podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil část výroku prvoinstančního rozhodnutí tak, že A) vypustil text znějící „Podle ustanovení § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě“, B) pokutu snížil na 85.000 Kč a C) nahradil text znějící „Uložená pokuta a částka připadající na náklady správního řízení (celkem ve výši 106.000 Kč) jsou splatné do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí“ textem „Uložená pokuta a částka připadající na náklady správního řízení (celkem ve výši 86.000 Kč) jsou splatné do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí“. Ve zbytku prvoinstančního rozhodnutí potvrdil výrokem III.

II.

Žaloba

2. Žalobce předně namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože správní orgán žádným způsobem nevypořádal jeho odvolací námítky, které byly správnímu orgánu doručeny dne 22. 6. 2017, tedy více jak rok před vydáním napadeného rozhodnutí. Obviněný z přestupku přitom má právo se vyjádřit k věci až do vydání rozhodnutí (rozsudek NSS č. j. 7 As 264/2017-49). K vydání napadeného rozhodnutí totiž došlo až dne 17. 8. 2018, kdy bylo napadené rozhodnutí vypraveno v souladu se zákonem – podle § 72 odst. 2 písm. a) správního řádu, tj. dodáno do datové schránky zmocněnce žalobce v řízení o přestupku, jak ostatně vyplývá i z rozsudku Městského soudu v Praze pod sp. zn. 14 A 88/2018.
3. Dále namítal, že správní orgány neprojednaly všechny přestupky žalobce podle zákona o silniční dopravě v jednom společném řízení, ačkoli tak učinit mohly a měly. Jednalo se o řízení vedená správním orgánem prvního stupně pod sp. zn. ZN/2695/DSH/1, ZN/1255/DSH/16 a ZN/360/SDH/16.
4. Správní orgány při výměře sankce nezohlednily tzv. absorpční zásadu, kdy měly při výměře sankce zohlednit skutečnost, že žalobce je stíhán za více přestupků podle zákona o silniční dopravě, k čemuž však nedošlo, a uložená sankce je tedy nezákonná. Rovněž při úvaze o tom, zda uložená pokuta není likvidační, měly správní orgány zohlednit, že žalobci současně ukládají pokuty v souhrnném objemu cca půl milionu Kč. K tomu žalobce citoval rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 6. 2017, č. j. 30 A 92/2016-33, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 3. 2018, č. j. 73 A 8/2017-34 (oba

v pasážích stran souběhu a souhrnného trestu), a rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 19 A 26/2017-33.

5. Podle žalobce rovněž správní orgány nezohlednily okolnosti případu, které podstatným způsobem snižují jeho závažnost (zejm. skutečnost, že žalobce nemohl údajně protiprávní jednání řidičů odhalit, neboť k němu došlo pouze jednorázově a před pravidelnou měsíční kontrolou, a tedy mu ani nijak nemohl zabránit), a v důsledku toho byla uložena pokuta neadekvátní závažnosti údajného přestupku. Podle žalobce bylo nutné tento případ odlišovat od situace, kdy by porušování zákona bylo systematické a úmyslné, zatímco v jeho případě se jednalo maximálně o nedbalost třetích osob. Ve věci rovněž zůstala pochybnost, proč správní orgán považoval právě pokutu ve výši 21 % horní hranice sankční sazby za adekvátní, když v tomto směru uvedl pouze vágní úvahy. Výměra konečné výše pokuty byla nepřezkoumatelná, neboť nebyla zřejmá zásadní úvaha správního orgánu, proč by se pokuta měla pohybovat okolo 105.000 Kč (a proč nepostačovala např. pokuta ve výši okolo 10.000 Kč, ačkoliv i tato částka již je pro žalobce s ohledem na jeho majetkové poměry dostatečně důrazná, aby měla i represivní efekt). Nelze také přehlédnout, že horní hranice sankční sazby je stanovena pro velké dopravce, nikoli pro dopravce – malého podnikatele. Horní hranice je navíc stanovena pro závažné a hromadné či dlouhodobé a účelové porušování zákona, ne jako zde, kdy, pokud vůbec došlo k porušení zákona, k němu došlo jednorázově a v malém rozsahu.
6. Žalobce poukázal také na porušení zákazu dvojího přičítání. Oba správní orgány totiž při výměře pokuty vyhodnotily jako zásadní přítěžující tu okolnost, že užití cizí karty řidiče a další porušení zákona jsou závažným porušením právních předpisů podle směrnice Rady EU č. 1071/2009 a podle přílohy vyhlášky č. 522/2006. Tato skutečnost je však společná všem případům, kdy dojde k těmto přestupkům, jedná se tedy o tzv. obecnou závažnost, která nijak nevypovídá o konkrétní závažnosti přestupku, která jediná může být přítěžující okolností. Jinými slovy, samotná právní úprava nemůže být přítěžující okolností. Přesto správní orgány právě na základě této skutečnosti vyměřily žalobci pokutu ve značné výši. Žalobce citoval rozsudek NSS ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016-52, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 9. 2015, č. j. 46 A 119/2013-42.
7. Poukázal dále na to, že žalovaný pokutu snížil o 20.000 Kč s odůvodněním, že pokuta je obvykle 85.000 Kč, tedy právě o 20.000 Kč nižší. Žalobce však takové odůvodnění považoval za nepřezkoumatelné, neboť žalovaný nijak neodůvodnil, jak dospěl k závěru, že „obvykle“ je pokuta ve výši 85.000 Kč. Pokud se jednalo o skutečnost známou žalovanému z úřední činnosti, měl žalovaný odkázat na konkrétní řízení, ve kterých tyto skutečnosti zjistil. Podle názoru žalobce měl však žalovaný zejména doložit konkrétní rozhodnutí, ze kterých tuto rozhodovací praxi dovozoval. Postup žalovaného byl nepřezkoumatelný, neboť nebylo zřejmé, z čeho a jak dovodil, že v souladu s rozhodovací praxí je ukládána pokuta ve výši 85.000 Kč. Přitom tento případ nebyl obvyklý, neboť se v něm vyskytovaly významné polehčující okolnosti (malý rozsah, jednorázovost, hrubá nedbalost nebo zlý úmysl třetích osob).
8. Podle žalobce bylo nezbytné zohlednit veškerá zákonná kritéria a případně i kritéria další. V tomto případě však správní orgán a žalovaný zjevně žádné konkrétní okolnosti případu nezohlednil. Žalovaný nezohlednil ani majetkové poměry žalobce a souhrnný objem pokut.
9. V řízení taktéž docházelo ke značným průtahům. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dva a půl roku od údajného přestupku. Správní orgány však délku řízení při výměře sankce nijak

nezohlednily, a i z tohoto důvodu byla sankce nepřiměřená a tedy nezákonná. Žalobce k tomu odkázal na rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2011, č. j. 11 Kse 21/2009- 84. Zároveň považoval za absurdní, aby žalovaný vycházel při hodnocení jeho majetkových poměrů z toho, že v roce 2016 prokázal finanční způsobilost k provozování silniční dopravy, když pro rok 2017 finanční způsobilost neprokázal. Navíc prokázání finanční způsobilosti je nevypovídající, podstatné jsou faktické majetkové poměry, tedy správní orgány si např. měly od finančního úřadu vyžádat poslední daňové přiznání žalobce, viz § 6 odst. 2 správního řádu. Pokud by byl žalobce správními orgány vyzván, ať své majetkové poměry doloží, učinil by tak, nebylo mu však známo, že se jedná o relevantní kritérium.

10. Dle žalobce měl rovněž žalovaný při výměře sankce zohlednit zákonná kritéria pro výměru sankce zakotvená v zák. č. 250/2016 Sb., který nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017, tedy více jak rok před vydáním napadeného rozhodnutí. Správní orgán nehodnotil ani všechna zákonná kritéria dříve obsažená v § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě. Již z tohoto důvodu byla uložená sankce nezákonná, neboť správní orgán byl povinen zohlednit všechna zákonná kritéria. Správní orgány ani neuváděly, jaký vliv mělo to které kritérium, které při výměře sankce zohlednily.
11. Žalobce také poukázal na to, že horní hranice sankční sazby se podstatně snížila, a to z částky 500.000 Kč na 350.000 Kč, tedy o 30 %. Adekvátně tomu tedy měla být snížena také uložená pokuta, a to právě o 30 %. Novela č. 304/2017 Sb. nabyla účinnosti 4. 10. 2017, tedy téměř rok před vydáním napadeného rozhodnutí, tedy žalovaný nepochybně mohl a měl tuto novelizaci zohlednit (čl. 40 odst. 6 Listiny).
12. Přítěžující okolností bylo pak podle správního orgánu i to, že údajný přestupek byl ukončen až silniční kontrolou. Přitom oba správní orgány se shodly v tom, že jim není známo, že by byl tento přestupek spáchán jinak, než že by byl ukončen silniční kontrolou, takže se opět jednalo o porušení zákazu dvojího přičítání, neboť ukončení tohoto přestupku silniční kontrolou je běžné, a nemůže se tedy jednat o přítěžující okolnost. Navíc podle žalobce byla skutečnost, že přestupek byl ukončen nezávisle na vůli řidiče, zcela irelevantní, neboť byl trestán dopravce, nikoli řidič, a dopravce nemohl nijak používání cizí karty řidiče a další údajné přestupky ovlivnit.
13. Rovněž co se týče úvah o tom, co je důsledkem použití cizí karty, a dalších údajných přestupků, se jednalo o porušení zákazu dvojího přičítání, neboť tento důsledek nastává při každém naplnění dané skutkové podstaty.
14. Žalovaný sice částečně doplnil úvahy o výměře pokuty, nicméně ani tyto úvahy nepostačovaly, co bylo však zcela zásadní, tyto úvahy měly být již v rozhodnutí prvního stupně, a jelikož nebyly, je toto rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Odvolací orgán sice může částečně měnit rozhodnutí prvního stupně, nesmí tím však krátit žalobce na možnosti se odvolat, viz § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Pokud však odůvodnění výměry sankce vyplývá až z rozhodnutí odvolacího orgánu, nemůže se žalobce proti těmto úvahám o výměře sankce bránit v odvolání, ale teprve až v žalobě. Pokud žalovaný zamýšlel změnit rozhodnutí prvního stupně v části odůvodnění, měl to učinit postupem dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, měl se zabývat tím, zda takovým postupem nehrozí žalobci újma z důvodu ztráty možnosti se odvolat, a tuto skutečnost (změnu odůvodnění) měl také uvést ve výroku. Výrok však nic takového neuváděl a odůvodnění a výrok byly tedy v rozporu (nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost), neboť zatímco výrokem bylo odůvodnění rozhodnutí prvního stupně potvrzováno, odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmě směřovalo k jeho změně. K žádné změně však

dojít nemohlo, neboť pouze výrok má autoritativní účinky. Podle názoru žalobce tedy ke změně odůvodnění rozhodnutí prvního stupně nedošlo, neboť z výroku napadeného rozhodnutí nevyplývalo, že by mělo dojít ke změně odůvodnění rozhodnutí prvního stupně.

15. Dále žalobce namítal, že z výroku nebylo zřejmé místo, kde mělo k údajným přestupkům dojít. Skutek tedy nebyl ve výroku dostatečně konkretizován, a došlo tak k narušování právní jistoty, neboť nebyla zajištěna nezaměnitelnost skutku. Z výroku i odůvodnění rozhodnutí prvního stupně lze také dovodit, že správní orgán rozhodoval podle nařízení Rady (EHS) č. 3821/85, které však bylo zrušeno ještě předtím, než došlo ke spáchání údajného přestupku. Z výroku rovněž vyplývalo, že žalobce musí pokutu a náklady řízení uhradit na účet správního orgánu, byť správnímu orgánu nepřísluší pravomoc žalobci závazně určit, jakým způsobem má pokutu uhradit. Žalobce má podle zákona možnost si zvolit, jakým způsobem pokutu a náklady řízení uhradí (§ 163 odst. 3 daňového řádu). Této možnosti však byl výrokem zbaven, a byl tedy krácen na svých právech, neboť správní orgán překročil svou pravomoc a výrokem mu závazně určil, jakým způsobem musí pokutu a náklady řízení uhradit.
16. Žalobce také namítal, že došlo k porušení § 51 odst. 2 správního řádu, resp. k porušení zásady bezprostřednosti a jeho práva na přítomnost při projednání věci, neboť správní orgány provedly dokazování, aniž žalobci umožnily se tohoto dokazování účastnit a aniž žalobci umožnily účastnit se projednání věci. Tím došlo k závažnému procesnímu pochybení, neboť tato práva představují základní složky práva na spravedlivý proces dle čl. 6 odst. 1 Úmluvy a čl. 36 odst. 1 Listiny.
17. Žalobce ze všech shora uvedených důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvoinstanční zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

18. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl, že žalobce byl po podání odvolání v souladu s právními předpisy vyzván správním orgánem I. stupně, aby ve stanovené lhůtě doplnil odvolání o odvolací důvody, a rovněž aby předložil plnou moc nebo jiný doklad o oprávnění k zastupování pro svého zmocněnce. Z důvodu pochybností týkajících se doručování vyzval žalovaný žalobce usnesením č. j. 160/2017-110-SDNA/3 ze dne 16. 5. 2017 k doložení řádné plné moci pro jeho zmocněnce Ing. M. J. a ke sdělení doručovací adresy jeho zmocněnce a stanovil lhůtu k doplnění odvolání ze dne 27. 3. 2017 o odvolací důvody. Ve stanovené lhůtě žalobce požadované skutečnosti nedoložil.
19. Dne 6. 6. 2017 byla žalovanému postoupena plná moc ze dne 23. 3. 2017 udělená žalobcem jeho zmocněnci Ing. M. J. pro zastupování ve věci rozhodnutí ZN/3352/DSH/16, a to včetně doručování písemností. Žalovaný odvolání ze dne 27. 3. 2017 vyhodnotil jako včasné a přípustné, proto přezkoumal soulad prvoinstančního rozhodnutí s právními předpisy v celém rozsahu dle § 89 odst. 2 správního řádu. Následně vydal žalovaný dne 15. 6. 2017 své rozhodnutí.
20. Podání žalobce obsahující odůvodnění odvolání bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno až 22. 6. 2017, žalovanému pak 27. 6. 2017. Žalovaný ve svém rozhodnutí nepřihlédl k odvolacím námitkám žalobce, avšak k těmto ani přihlédnout nemohl, a to z toho

důvodu, že své rozhodnutí vyhotovil dne 12. 6. 2017 a vydal již dne 15. 6. 2017, a to předáním stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení.

21. Žalovaný měl za to, že po vydání svého rozhodnutí již do něj nemohl zasahovat, jelikož dané rozhodnutí bylo vydáno, a vyhotovení a vydání nového rozhodnutí se stejným číslem jednacím, ale odlišným textem, by mohlo vést k narušení právní jistoty, když by vedle sebe existovala dvě textově rozdílná rozhodnutí se stejným číslem jednacím. Takový názor vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 45/2010 ze dne 15. 9. 2010. Bez ohledu na to, že rozhodnutí doposud nebylo oznámeno, bylo však vydáno a správní řízení bylo tímto završeno. V případě završení správního řízení již žalovaný vydané rozhodnutí nemohl nijak změnit. Závěr žalobce, že rozhodnutí žalovaného nebylo do jeho doručení do datové schránky zmocněnce žalobce vydáno, je proto nesprávný.
22. Žalovaný taktéž opětovně poukázal na tu skutečnost, že mu až dne 27. 6. 2017 byly doručeny odvolací námitky žalobce. Žalovaný takové podání vyhodnotil jako podnět k provedení přezkumného řízení, přičemž písemností č. j. 160/2017-110-SDNA/9 ze dne 30. 6. 2017 informoval žalobce prostřednictvím jeho zmocněnce o tom, že neshledal důvody pro provedení přezkumného řízení, přičemž se vypořádal s těmito námitkami.
23. K námitce žalobce, že správní orgány neprojednaly všechny skutky (tj. dle žalobce řízení vedená pod sp. zn. ZN/2695/DSH/14, sp. zn. ZN/1255/DSH/16 a sp. zn. ZN/360/DSH/16) v jednom společném řízení, ačkoliv tak učinit měly, žalovaný konstatoval, že dle § 88 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky (v době rozhodování o věci se analogicky použilo ust. § 57 odst. 3 již zrušeného zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů) se ve společném řízení neprojednává přestupek, který byl spáchán po zahájení řízení o jiném přestupku.
24. Žalovaný odkázal na argumentaci Nejvyššího správního soudu uvedenou v rozsudku č. j. 1 As 28/2009-62 ze dne 18. 6. 2009 a rozsudku Vrchního soudu v Praze č. j. 6 A 226/95-22 ze dne 29. 12. 1997. Na tomto základě konstatoval, že správní orgán I. stupně vedl v souladu s § 140 správního řádu ve spojení s § 57 odst. 1 přestupkového zákona společné řízení na základě podnětů k zahájení řízení, vyhotovených při kontrolách ve dnech 21. 11. 2016 a 3. 1. 2017. V předmětném řízení postupoval zcela v souladu s právními předpisy, když v dané věci vedl společné řízení pod sp. zn. ZN/3352/DSH/16 a uložil pokutu podle absorpční zásady, přičemž v předmětném řízení projednal celkem 5 sbíhajících se žalobcových deliktů. V ostatních žalobcem uvedených řízeních vždy správní orgán I. stupně zahájil správní řízení a vydal rozhodnutí dříve, než obdržel podnět pro zahájení jiného řízení. Konkrétně na základě skutečností známých mu z vlastní úřední činnosti uvedl následující:
 - podnět k zahájení správního řízení vedeného pod sp. zn. ZN/2695/DSH/14 správní orgán I. stupně obdržel dne 5. 11. 2014, řízení zahájil dne 25. 3. 2015 a rozhodnutí vydal dne 23. 4. 2015;
 - podnět k zahájení správního řízení vedeného pod sp. zn. ZN/360/DSH/16 správní orgán I. stupně obdržel dne 17. 2. 2016, řízení zahájil dne 22. 2. 2016 a vydal rozhodnutí dne 14. 3. 2016; žalovaný rozhodl dne 8. 11. 2017, následná žaloba i kasační stížnost byly zamítnuty;
 - podnět k zahájení správního řízení vedeného pod sp. zn. ZN/1255/DSH/16 správní orgán I. stupně obdržel dne 8. 4. 2016, řízení zahájil dne 18. 7. 2016, rozhodnutí ze dne 8. 8. 2016 bylo v odvolacím řízení žalovaným zrušeno, v novém projednání bylo rozhodnutí vydáno dne 11. 5. 2018 a žalobce podal odvolání dne 28. 5. 2018;

- podněty k zahájení správního řízení vedeného pod sp. zn. ZN/3352/DSH/16 obdržel správní orgán I. stupně dne 14. 12. 2016 a 16. 1. 2017, řízení zahájil dne 10. 2. 2017, rozhodnutí vydal dne 14. 3. 2017, žalovaný následně vydal nyní napadené rozhodnutí.

V těchto řízeních proto nebyl dán předpoklad pro vedení společného řízení nebo pro uplatnění zásady absorpce.

25. Závažností a okolnostmi daného případu se správní orgány obsáhle zabývaly. Co se týče nejzávažněji hodnoceného deliktu, považoval žalovaný jízdu za použití cizí karty řidiče za velmi závažné porušení právních předpisů, přičemž vysoká závažnost takového jednání je seznatelná i z nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1071/2009, v jehož příloze IV., bodu 6. je toto jednání hodnoceno jako jedno z nejzávažnějších porušení, na jehož základě může být s dopravcem zahájeno řízení o ztrátě dobré pověsti dle čl. 6 odst. 2 písm. a) tohoto nařízení. Žalovaný konstatoval, že jízdu na cizí kartu řidiče lze zjistit pouze při kontrole na silnici v okamžiku, kdy je řidič při takovém jednání přímo přistižen. Kontrolní orgán tedy zpětně nemůže zjistit, zda řidič doopravdy použil cizí kartu pouze v onen moment, nebo zda ji používal i den (či dny) před provedením silniční kontroly. Toto protiprávní jednání je pak nezjistitelné i při kontrole provozovny dopravce. Jízdou na cizí kartu řidiče se také mohou zakrývat jiná porušení právních předpisů, jako překročení doby řízení nebo nedodržení doby odpočinku, které mohou vést k ohrožení bezpečnosti silničního provozu a života a zdraví jeho účastníků. Žalovaný proto nesouhlasil s tvrzením žalobce, že okolnosti daného případu výrazně snižují závažnost protiprávního jednání, ba naopak. Rovněž žalovaný opětovně uvedl, že v daném případě bylo posuzováno celkem 5 sbíhajících se skutků, nikoliv pouze skutek spočívající v jízdě na cizí kartu řidiče.
26. K námitce žalobce, že výměra stanovené pokuty je nepřezkoumatelná, neboť není dle žalobce zřejmé, proč byla uložena pokuta v konkrétní výši, žalovaný uvedl, že správní úvahu o výši pokuty správní orgán odůvodnil v souladu s právními předpisy, když při výměře výše pokuty postupoval dle kritérií uvedených v § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě ve znění účinném v době spáchání předmětných skutků, zohlednil závažnost, význam a dobu trvání protiprávního jednání a rovněž přihlédl k tomu, zda žalobce protiprávním jednáním způsobil škodu či nikoliv. Správní orgán rovněž při hodnocení závažnosti a okolností daných skutků přihlédl jak k nařízení 1071/2009, tak k nařízení Komise (EU) č. 403/2016. Odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí bylo dle žalovaného zcela v souladu s ust. § 82 odst. 2 správního řádu. Žalovaný rovněž nesouhlasil s námitkou žalobce, že závažnost pokuty byla stanovena v nepoměru vůči horní hranici zákonného rozpětí, která je dle žalobce stanovena s ohledem na závažné a opakující se protiprávní jednání. Horní hranice zákonného rozpětí pro uložení pokuty za delikt uvedený v § 35 odst. 2 zákona o silniční dopravě, účinného v době spáchání skutků, vydání prvoinstančního rozhodnutí a vydání napadeného rozhodnutí, byla stanovena ve výši 500.000 Kč. Správní orgán I. stupně přitom uložil pokutu v cca pětině této horní hranice, přičemž tuto pokutu řádně odůvodnil.
27. K námitce zákazu dvojího přičítání žalovaný citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 114/2011-105 ze dne 29. 8. 2012 a konstatoval, že správní delikt, kterého se žalobce dopustil podle zákona o silniční dopravě, není podřazen skutkové podstatě, která by vůbec umožňovala odstupňování intenzity nezbytné k naplnění skutkové podstaty na jedné straně a intenzity další – vyšší a z hlediska naplnění skutkové podstaty nevyčerpané, která by teprve měla význam z hlediska úvah o výši pokuty, a to jako okolnost přitěžující či polehčující – na straně druhé. Žalovaný dále poukázal na výše zmiňovaný rozsudek

Nejvyššího správního soudu, kde je uvedeno, že zásadu zákazu dvojího přičítání nelze v oblasti správního trestání aplikovat za všech okolností a v každém jednotlivém případě, nýbrž je třeba zohlednit specifika dané věci, zejména pak typové znaky skutkové podstaty, která je v dané věci aplikována. U skutkových podstat podle zákona o silniční dopravě je pak aplikace zásady zákazu dvojího přičítání pojmově vyloučena.

28. K námitce žalobce, že žalovaný nijak neodůvodnil, jak dospěl k závěru, že se za použití cizí karty řidiče obvykle ukládá pokuta ve výši 85.000 Kč, uvedl žalovaný, že tato skutečnost mu je známá z jeho úřední činnosti. Žalovaný v této souvislosti odkázal např. na rozhodnutí č. j. 287/2016-110-SDNA/6, 227/2015-110-SDNA/7, 219/2018-110-SDNA/4. Co se týče námítky žalobce, že žalovaný měl již ve svém rozhodnutí na konkrétní řízení týkající se uložení sankce za použití cizí karty řidiče odkázat, žalovaný takové odkázání považoval za zbytečné, jelikož žalobce by stejně neměl jakoukoliv možnost do těchto rozhodnutí nahlédnout, a to s ohledem na ochranu osobních údajů jiných dopravců coby adresátů uvedených rozhodnutí.
29. Ohledně namítaných průtahů žalovaný konstatoval, že k protiprávnímu jednání došlo dne 21. 11. 2016, respektive dne 3. 1. 2017, dne 10. 2. 2017 zahájil správní orgán I. stupně řízení a dne 14. 3. 2017 vydal rozhodnutí. Co se týče data vydání rozhodnutí žalovaného, správní řád obsahuje pouze pořádkovou lhůtu pro vydání rozhodnutí, jejíž nedodržení nezpůsobuje nezákonnost takového rozhodnutí, avšak zakládá možnost žalobce uplatnit ochranu proti nečinnosti, případně podat žádost o náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené nesprávným úředním postupem vlivem nepřiměřeně dlouhého řízení. Žalovaný konstatoval, že žalobce nevyužil žádného z uvedených nástrojů a během řízení jeho délku nenapadal. Navíc podotkl, že toto řízení nebylo řešeno pouze dvojinstančně u správních orgánů, nýbrž bylo i předmětem soudního řízení, což také mělo vliv na celkovou délku řízení.
30. Žalovaný pokračoval, že zákon o silniční dopravě neobsahuje žádnou výslovnou povinnost pro správní úřad při ukládání pokuty přihlédnout k majetkovým poměrům dopravců (zákon o odpovědnosti za přestupky nebyl v době rozhodování o věci účinný). K zákonům, které tuto povinnost neobsahují, se vyjádřil Nejvyšší správní soud v usnesení č. j. 1 As 9/2008-14. Jelikož žalobce ve svém odvolání neuvedl žádné odvolací námítky, tedy ani námitku likvidační pokuty, zabýval se žalovaný majetkovými poměry žalobce pouze obecně, a to s přihlédnutím ke skutečnosti, že žalobce prokázal finanční způsobilost, tj. schopnost dostát svým závazkům. Žalovaný také upozornil, že podle usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 9/2008-133 ze dne 20. 4. 2010 leží důkazní břemeno v případě zjišťování osobních a majetkových poměrů na samotném účastníku řízení, tedy na žalobci.
31. K námitce žalobce, že žalovaný měl při výměře sankce zohlednit zákonná kritéria dle zákona o odpovědnosti za přestupky, žalovaný konstatoval, že v době vydání rozhodnutí žalovaného dne 15. 6. 2017 ještě k zákonu o odpovědnosti za přestupky nemohl přihlédnout, a to z toho důvodu, že tento zákon nabyl účinnosti až ke dni 1. 7. 2017. Také zákon o silniční dopravě byl novelizován zákonem č. 304/2017 Sb. až s účinností od 4. 10. 2017, a tudíž k této novele žalovaný nemohl přihlédnout. Navíc z důvodové zprávy vyplývá, že k úpravě horní hranice sazeb pokut došlo z důvodu jejich možného navyšování při společném projednání dvou a více přestupků.
32. Žalovaný rovněž nesouhlasil s námitkou žalobce, že nehodnotil zákonná kritéria obsažená v § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě, ve znění účinném do 4. 10. 2017, když k těmto

kritériím se vyjádřil na str. 8 svého rozhodnutí.

33. Dále žalobce namítl, že při doplňování úvah o výměře pokuty postupoval žalovaný v rozporu s právními předpisy, když odůvodnění výměry sankce vyplývalo až z rozhodnutí žalovaného, a žalobce se tak proti těmto úvahám nemůže odvolat. K tomu žalovaný odkázal na ust. § 82 odst. 1 věty druhé správního řádu, z něž je zřejmé, že se žalobce pouze proti odůvodnění rozhodnutí (tedy proti úvahám o výši sankce) odvolat nemohl. Žalovaný měl s odkazem na komentářovou literaturu za to, že by i v případě, kdy by shledal argumenty ohledně výše sankce uvedené správním orgánem I. stupně za nedostatečné, postupoval správně a v souladu s právními předpisy, když by tyto argumenty do odůvodnění svého rozhodnutí doplnil. Správní orgán nicméně pokutu řádně odůvodnil. Ačkoliv žalovaný moderoval výši pokuty ve prospěch žalobce, neznamenal tento postup, že by správním orgánem I. stupně uložená pokuta byla chybně odůvodněna. Žalovaný pouze ve svém rozhodnutí doplnil důvody, proč ke snížení výše pokuty přistoupil, a to právě i s ohledem na náležitosti správního rozhodnutí dle § 68 odst. 3 správního řádu.
34. Žalovaný posléze přisvědčil žalobci, že ve výroku prvoinstančního rozhodnutí chybí určení místa spáchání skutků, avšak takovou chybu považoval pouze za formální, a to vzhledem k tomu, že předmětné protiprávní jednání žalobce (ať už spočívající v nezajištění řádného vedení záznamů o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku nebo nezajištění, aby je řidič předložil) je obecně zakázané všude, tedy na všech pozemních komunikacích. S ohledem na předmětné silniční kontroly je zřejmé, že skutky byly spáchány na veřejně přístupných pozemních komunikacích. Z tohoto důvodu žalovaný neshledal tuto vadu za takovou, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí, když absence místa spáchání skutku nemá vliv na tu skutečnost, že k protiprávnímu jednání došlo. Dále žalovaný uvedl, že předmětné skutky správní orgán I. stupně popsal dostatečně a konkrétně, kdy skutky správně právně kvalifikoval a vymezil co do jejich objektivní stránky. Žalovaný v tomto směru poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 34/2006-73, kdy Nejvyšší správní soud dovodil povinnost uvést objektivní stránku skutku dostatečně určitě, a to mimo jiné z důvodu totožnosti skutku s tím, že v zásadě lze tuto povinnost odvodit i analogií práva z § 77 přestupkového zákona. Objektivní stránku deliktu je pak nutno vymezit dostatečně jednoznačně z důvodu, aby ten nebyl zaměnitelný s jiným protiprávním jednáním a s ohledem na případné uplatnění zásady „ne bis in idem“. Dle žalovaného správní orgán I. stupně výše uvedenému dostal, když ve výrokové části svého rozhodnutí předmětné skutky vymezil velmi konkrétně zejména co do času a způsobu jejich spáchání včetně popisu osob (řidičů N. a B.), jejichž jednání bylo žalobci bez pochyb přičitatelné.
35. K námitce žalobce, že správní orgán I. stupně rozhodoval podle nařízení Rady (EHS) č. 3821/85, o záznamovém zařízení v silniční dopravě, které bylo zrušeno ještě před tím, než došlo ke spáchání skutků, žalovaný uvedl, že správní orgán skutky správně právně kvalifikoval podle nařízení č. 165/2014, které bylo v době spáchání platné a účinné, jak ostatně vyplývá z 2. a 3. strany prvoinstančního rozhodnutí.
36. Namítal-li žalobce, že správní orgán I. stupně přímo určil, jakým způsobem má pokutu a náklady řízení uhradit, aniž by mu dal možnost si mezi jednotlivými způsoby vybrat, pak k tomu žalovaný citoval rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 44 A 5/2018-53 ze dne 30. 7. 2018 a uzavřel, že neuvedení všech možných způsobů zaplacení pokuty a nákladů řízení

nezakládá vadu řízení, přičemž žalobce mohl v případě, že by chtěl pokutu a náklady řízení uhradit jiným způsobem než poukázáním na bankovní účet, o tom informovat správní orgán I. stupně, který by mu v jiném způsobu uhrazení nepochybně vyhověl.

37. Námitku porušení zásady bezprostřednosti žalovaný též shledal nedůvodnou, neboť listinou č. j. DSH/1346/17 ze dne 7. 2. 2017 „Oznámení o zahájení správního řízení“, jejímž doručením správní orgán I. stupně s žalobcem dne 10. 2. 2017 zahájil předmětné řízení, byl žalobce řádně poučen a rovněž mu bylo na poslední straně této písemnosti v souladu s § 51 odst. 2 správního řádu oznámeno, že dokazování čtením listin bude provedeno dne 28. 2. 2017 v době od 9:00 hod. do 9:30 hod. v kanceláři č. 367 v budově Krajského úřadu Plzeňského kraje. O tomto dokazování vyhotovila oprávněná úřední osoba dne 28. 2. 2017 protokol č. j. DSH/2153/17, ve kterém uvedla, že žalobce se dokazování neúčastnil. Správní orgán proto postupoval v souladu s právními předpisy, když žalobci umožnil se dokazování účastnit a současně mu umožnil vyjádřit se k předmětnému řízení a podkladům pro vydání rozhodnutí. Sám žalobce postavil svou obranu na procesní pasivitě. Žalovaný pak žádné další dokazování neprováděl, neboť spisový materiál do vydání napadeného rozhodnutí nijak nedoplňoval.

IV.

První rozhodnutí krajského soudu

38. Rozsudkem ze dne 11. 2. 2020, č. j. 57 A 142/2018-77, soud žalobu zamítl. Žalobce proti rozsudku brojil kasační stížností. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 4. 3. 2021, č. j. 1 As 125/2020-73 (dále jen „zrušující rozsudek“), rozsudek zdejšího soudu zrušil. Seznal, že závěry zdejšího soudu o výši pokuty neobstojí po věcné stránce. Soud je totiž nadán vlastní povinností zkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí z hlediska použití platného a účinného práva a jeho případných změn nastalých do doby, než o podané žalobě rozhodne. Nejvyšší správní soud k tomu odkázal na usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46. Zavázal zdejší soud, aby sám přihlédl ke změně právní úpravy nastalé v mezidobí mezi vydáním napadeného rozhodnutí a rozhodnutím o žalobě a podrobil ji testu čl. 40 odst. 6 Listiny, aby mohl učinit závěr, jestli měl být použit zákon účinný v době spáchání deliktu nebo zákon pozdější.

V.

Ústní jednání

39. Ústní jednání proběhlo za účasti pověřeného zaměstnance žalovaného. Zástupce žalobce se z účasti na jednání omluvil. Žalovaný setrval na své dosavadní argumentaci a nedůvodnosti podané žaloby.

VI.

Posouzení věci soudem

40. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
41. Soud byl při rozhodování o důvodnosti žaloby vázán názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku (§ 110 odst. 4 s.ř.s.).

VII.

Rozhodnutí soudu

42. Soud shledal žalobu částečně důvodnou.
43. Nadále setrval na dílčích závěrech, které byly obsaženy už v předchozím rozhodnutí, a buď nebyly kasační stížností žalobce vůbec zpochybněny, nebo byly Nejvyšším správním soudem potvrzeny.
44. Ustanovení § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu stanoví: *Vydáním rozhodnutí se rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:". Naproti tomu podle ustanovení § 72 odst. 1 věty první správního řádu platí: Rozhodnutí se účastníkům oznamuje doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou nebo ústním vyhlášením.*
45. Komentářová literatura tuto otázku pojímá tak, že „**vydáním rozhodnutí** se stává rozhodnutí platné a pro správní orgán závazné a mohlo by být změněno nebo doplněno již jen zákonem stanoveným způsobem. Tímto vydáním se rozumí nejčastěji předání písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení (zpravidla jeho předání na poštu či jinému doručovateli).“ (srov. komentář k ustanovení § 71 správního řádu in Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019).
46. Pro věc jsou významné i právní závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 Ans 2/2008-52: „Pokud je správní rozhodnutí vydáno, nelze již pojmově hovořit o tom, že by jej správní orgán mohl vydat znovu pro jiného účastníka. Rozhodnutí je vydáno tím, že správní orgán učinil úkon navenek směřující k jeho oznámení (viz shora) přinejmenším prvému z adresátů. Eventuální nedostatek v oznámení některému z účastníků není nedostatkem vydání rozhodnutí, nýbrž je toliko nedostatkem v oznámení již vydaného rozhodnutí účastníkovi řízení (k tomu níže). Judikatura Nejvyššího správního soudu v tomto smyslu důsledně rozlišuje mezi nečinností ve vztahu k vydání rozhodnutí (osvědčení) ve věci samé, na straně jedné, a nečinností ve vztahu k určitému faktickému úkonu správního orgánu, na straně druhé (viz rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2005, čj. 6 Ans 1/2004-70). Základním důvodem této úvahy Nejvyššího správního soudu je zejména to, že datum vydání rozhodnutí musí být jednotné pro všechny účastníky, a to bez ohledu na to, kdy byl vůči kterému účastníkovi učiněn úkon směřující k oznámení rozhodnutí. Vydání rozhodnutí je vyvrcholením předchozího řízení před správním orgánem. Teprve od okamžiku, kdy správní orgán "vydá" rozhodnutí, tedy učiní ve smyslu shora podaných úvah úkon směřující k jeho oznámení účastníkům, lze hovořit o existenci rozhodnutí, o jeho vydání. Nicméně výklad připouštějící různá data vydání téhož rozhodnutí podle toho, kdy byly učiněny úkony směřující k oznámení rozhodnutí jednotlivým účastníkům, by vážně zpochybnil například aplikovatelnost procesních předpisů, kde datum vydání rozhodnutí může mít eventuálně význam pro určení aplikovatelné procesní normy (obdobně to ovšem může platit co do aplikovatelnosti hmotného práva, zejména co se týče intertemporálních otázek střetu staré a nové hmotněprávní úpravy). [...] Nutno si uvědomit, že vydáním rozhodnutí v podstatě končí etapa správního řízení na úrovni správního orgánu, který rozhodnutí vydává, přičemž správní orgán je počínaje okamžikem vydání svého rozhodnutí tímto rozhodnutím vázán (srov. k tomu rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2004, čj. 6 Azs 50/2003-89). Pokud by ovšem bylo vydání rozhodnutí chápáno vždy jen ve vztahu k jeho individuálnímu adresátovi, tedy vůči individuálnímu účastníkovi řízení, ke kterému úkon správního orgánu navenek směřuje, nic by nebránilo dalšímu účastníkovi řízení, vůči kterému úkon směřující k oznámení rozhodnutí doposavad učiněn nebyl, aby podával další (například důkazní) návrhy, a bylo by povinností správního orgánu o takovémto návrhu rozhodnout,

event. dokonce provést důkaz, tentokrát ovšem v řízení pokračujícím proti účastníkovi, vůči němuž doposavad rozhodnutí "nevydal". Logickým důsledkem by pak bylo, že by takové posléze "vydané" rozhodnutí bylo jinak odůvodněné, event. by dokonce s ohledem na nově provedený důkaz nebo s ohledem na změnu skutkového nebo i právního stavu musel být dokonce odlišný výrok rozhodnutí. I tyto úvahy ukazují na absurdnost výkladu, kterého se domáhá stěžovatel, a podle něhož rozhodnutí je vydáno vždy jen proti takovému účastníkovi, vůči němuž byl učiněn úkon k doručení, přičemž proti jinému účastníkovi je vydáváno pokaždé znovu."

47. Na základě uvedených zákonných a judikturních východisek soud shledal, že k vydání napadeného rozhodnutí došlo předáním stejnopisu písemného vyhotovení k doručení účastníkům, kdy na doručence k tomuto rozhodnutí je uvedeno „*Vypraveno dne 15-06-2017*“. **Rozhodnutí tudíž bylo vydáno dne 15. 6. 2017.** Odůvodnění odvolání bylo doručeno správnímu orgánu I. stupně až dne 22. 6. 2017 a žalovanému dne 27. 6. 2017. K odvolacím námitkám, jež byly uplatněné až po vydání rozhodnutí, nemohl žalovaný přihlížet a ve svém rozhodnutí je zohlednit, pokud se s nimi ani nemohl seznámit. Proto ani nemůže být napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nevypořádání takových odvolacích námitek. Ve smyslu výkladu Nejvyššího správního soudu je zároveň nezbytné odlišovat vydání rozhodnutí od jeho oznámení. Rozsudek Městského soudu v Praze citovaný žalobcem v žalobě směřoval právě k odstranění vad oznámení (vad při doručování), kdy výrokem II. soud uložil žalovanému, aby rozhodnutí přezkoumávané v tomto řízení doručil zmocněnci žalobce do datové schránky. Žalovaný se vysloveným právním názorem řídil a rozhodnutí doručil zmocněnci žalobce tímto způsobem.
48. Žalobce správním rozhodnutím vytýkal také vadu výroku spočívající v neuvedení místa spáchání správního deliktu. Žalobci dal soud za pravdu, že všeobecně je v rozhodnutí o deliktní odpovědnosti žádoucí vymezit postihovaný skutek mj. místem jeho spáchání (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73). Soud však zároveň zdůrazňuje, že popis skutku je vždy třeba hodnotit z toho hlediska, zda hrozí či nehrozí záměna s jiným skutkem. S ohledem na to, že v projednávané věci byla řešena odpovědnost dopravce, popis skutku místem nebyl nutný. Pro distinkci postihovaných skutků a jejich nezaměnitelnost byly údaje popsáné ve výroku dostačující, neboť správní orgány uvedly identifikační údaje kontrolovaného řidiče i údaje o kontrolovaném vozidle a dobu spáchání správního deliktu, resp. čas kontroly. Popisovat skutečnost, že žalobce jako dopravce naplnil skutkovou podstatu „*všude*“, „*kdekoli*“, či že „*nikde*“ nezajistil řádné vedení záznamů, by postrádalo smysl. K tomu je možno analogicky odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 Afs 145/2019-57, vztahující se ke správnímu deliktu souvisejícímu s řádným vedením účetnictví, kde Nejvyšší správní soud mj. uvedl: „*Co se týče vymezení místa spáchání deliktu, NSS souhlasí se stěžovatelem, že vymezení místa spáchání deliktu z povahy věci není možno v těchto typech protiprávního jednání specifikovat. Nejen to, místo spáchání deliktu je v těchto případech pro přesné vymezení skutku zcela bezvýznamné. Je přece lhostejné, zda žalobkyně tento typ deliktu spáchala v Horním Slavkově či někde jinde.*“
49. Žalobce neměl pravdu ani tehdy, pokud tvrdil, že správní orgány rozhodovaly podle nařízení č. 3821/85, neboť toto nařízení bylo uvedeno pouze v rámci plné citace názvu jiného nařízení Evropské unie.
50. Namítal-li žalobce, že mu bylo znemožněno zúčastnit se prováděného dokazování, bylo toto jeho přesvědčení vyvráceno obsahem správního spisu. Žalobce byl o konaném dokazování listinami vyrozuměn na str. 7 Oznámení o zahájení správního řízení.

Písemnost převzal a převzetí stvrdil vlastnoručním podpisem. Důkaz listinami byl před prvoinstančním správním orgánem proveden bez přítomnosti žalobce, který se nedostavil, a žalovaný další dokazování neprováděl.

51. **Zbytek žalobních námitek se vztahoval k uložené sankci.** Stran použitelné právní úpravy ohledně hrozící sankce vycházel soud z názoru vysloveného zrušujícím rozsudkem. Z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, plyne, že *„rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlédnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější.“* (bod 61).
52. V nedávném rozsudku ze dne 8. 2. 2021, č. j. 5 As 102/2018-35, pak Nejvyšší správní soud poskytnul následující shrnutí žádoucího postupu správního soudu: *„Krajský soud sám sice není oprávněn rozhodnout o vině a (s výjimkou práva modorce) ani o trestu za správní delikt (nyní přestupek), přesto je však povinen posoudit to, zda by použití nové právní úpravy jako celku skutečně bylo (nikoliv mohlo být) pro žalobce příznivější v hmotněprávním slova smyslu, tedy buďto tak, že skutek žalobce by nebyl ve světle nové právní úpravy vůbec trestný (ve smyslu správního trestání), nebo by mu podle této nové právní úpravy měl být uložen mírnější trest (např. nižší pokuta).“* (bod 23).
53. Porovnáním právní úpravy účinné ke dni vydání rozhodnutí a k dnešnímu dni soud zjistil, že v případě postihovaného jednání žalobce se nadále jedná o přestupek – srov. § 3a odst. 1 písm. a) a b) zákona o silniční dopravě v aktuálním znění ve spojení s § 35 odst. 2 téhož zákona, podle kterého *„se dopravce dopustí přestupku tím, že ... b) nezajistí dodržování požadavků na dobu řízení vozidla, bezpečnostní přestávky a dobu odpočinku při práci řidičů, ... h) nezajistí, aby řidič řádně vedl záznam o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku a tento záznam předložil při kontrole, nebo záznam o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku neuchová po stanovenou dobu ...“*. Dle § 35 odst. 7 písm. b) zákona o silniční dopravě v aktuálním znění lze nicméně za přestupek podle odst. 2 uložit pokutu **do výše 350.000 Kč**, zatímco v době vydání napadeného rozhodnutí činila maximální výše pokuty podle § 35 odst. 2 předmětného zákona 500.000 Kč. Soud má za to, že klesla-li horní hranice sazby pokuty téměř o třetinu, je nová právní úprava pro žalobce příznivější, neboť v rámci správního uvážení o konkrétní výši pokuty musí žalovaný při zohlednění týchž okolností nepochybně dojít k odlišné, nižší částce. Potud tedy byla žaloba důvodná, a soud rozhodl o zrušení odpovídající části napadeného rozhodnutí kvůli změně právní úpravy.
54. Soud nicméně považuje za vhodné vyjádřit se i k ostatním námitkám žalobce, neboť principiální východiska žalovaného ve vztahu k úvaze o okolnostech případu, polehčujících i přitěžujících okolnostech a určení konečné výše sankce byla dle názoru soudu správná, a budou tudíž moci být převzata do nového rozhodnutí žalovaného.
55. V souvislosti s námitkami nevedení společného řízení a nerespektování absorpční zásady lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62, který obsahuje mj. následující právní závěry: *„Samotné porušení § 57 odst. 1 zákona o přestupcích však nelze považovat za takovou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu. Uvedené ustanovení je totiž pouhou procesní cestou vedoucí k*

naplnění § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, zakotvujícího pro účely trestání sbíhajících se přestupků princip absorpce, jehož podstata tkívá v absorpci sazeb (poena maior absorbet minorem, tedy přísnější trest pohlcuje mírnější; srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004 - 54, publ. pod č. 772/2006 Sb. NSS [...]). Úprava zákona o přestupcích ve vztahu k trestání jejich souběhu je však na rozdíl od úpravy trestněprávní neúplná. Zejména pak neřeší moment, do kdy je přestupky možno považovat za sbíhající se (podle § 35 odst. 2 trestního zákona je pro trestné činy tímto mezníkem vyhlášení odsuzujícího rozsudku soudu prvního stupně), jakož ani důsledky, není-li z jakýchkoli důvodů vedeno společné řízení (kupř. tak neumožňuje uložení souhrnného trestu ve smyslu § 35 odst. 2 trestního zákona). Nejvyšší správní soud proto dovodil, že při trestání správních deliktů týmž správním orgánem se přiměřeně uplatní i principy ovládající souběh trestných činů. Nutnost aplikovat tento trestněprávní institut vyplývá z obecné potřeby použít ve prospěch obviněného analogii z trestního práva ve správním trestání všude tam, kde vzhledem k neexistenci jednotného kodexu správního trestání v českém právním řádu nejsou výslovně upraveny některé základní zásady a instituty, jež by měly být zohledněny v případě jakéhokoli veřejnoprávního deliktu. [...] nevedení společného řízení o přestupcích žalobce by nemuselo prima facie způsobovat vadu řízení dopadající na zákonnost rozhodnutí, pokud by z těchto navazujících rozhodnutí bylo patrné uplatnění zásad stanovených pro ukládání trestu za souběh přestupků. Je zřejmé, že pro důsledné použití ustanovení trestního zákona o souhrnném trestu (tedy současné zrušení výroku o trestu uloženém pachateli dřívějším rozhodnutím) chybí dostatečný právní základ, nicméně není důvodu, proč by se uvedené principy nemohly s řádným odůvodněním všech souvislostí a sousledností aplikovat, tedy proč by správní orgán neměl při ukládání následného trestu přiblížit k trestům uloženým dříve za sbíhající se přestupky.“

56. Otázku souběhu a souhrnného trestu dále rozvíjí rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 10 As 189/2014-46: „Podle trestněprávní doktríny je souběh dán tehdy, jestliže se pachatel dopustil dvou nebo více trestných činů dříve, než byl pro některý z nich vyhlášen soudem prvního stupně odsuzující rozsudek, za podmínky, že tento rozsudek později nabyl právní moci a že o něm neplatí fikce neodsouzení. Mezníkem je tedy vyhlášení odsuzujícího rozsudku soudu prvního stupně, resp. první odsouzení, k němuž v celém trestním řízení dojde – třeba na základě podaného odvolání. Okolnost, že odsuzující rozsudek bude dodatečně zrušen na základě mimořádného opravného prostředku, na věci již nic nemění (viz Šámal, P., Púry, F., Rizman, S.: Trestní zákon. Komentář. I. díl. 6., doplněné a přepracované vydání. C. H. Beck, Praha, 2004, str. 26). V nyní projednávané věci bylo první „odsuzující“ rozhodnutí (posléze potvrzené i v odvolacím řízení) vydáno dne 15. 8. 2007; další řízení ve věci správního deliktu pak bylo se stěžovatelem zahájeno dne 30. 9. 2008 (podle údaje obsaženého v opravném usnesení k rozhodnutí žalované ze dne 7. 3. 2012, který stěžovatel nijak nezpochybnil) a rozhodnutí v oné věci bylo vydáno dne 20. 10. 2008. Z ničeho tedy není patrné, že by se stěžovatel dopustil skutku, za nějž byl potrestán dne 20. 10. 2008, či skutků, za nějž byl potrestán ještě později, již před 15. 8. 2007 (před prvním rozhodnutím v nynější věci), a stěžovatel se ani nesnaží v tomto směru nijak argumentovat. Nejvyšší správní soud má za to, že pro účely posuzování případného souběhu je nepodstatná skutečnost, že původní „odsuzující“ rozhodnutí v této věci bylo zrušeno v řízení před správním soudem a že později ve třetím kole správního řízení bylo „odsuzující“ rozhodnutí vydáno opětovně. Jedná se totiž stále o rozhodnutí v totožné věci a v totožném řízení, zahájeném dne 11. 5. 2007; pro posuzování případného souběhu je tak rozhodné pouze datum 15. 8. 2007. Jak ostatně potvrzuje shora citovaný komentář i na str. 308, odsuzujícím rozsudkem (k datu jehož vydání musely být spáchány všechny trestné činy, za nějž má být uložen souhrnný trest) se rozumí prvý odsuzující rozsudek o jiném trestném činu bez ohledu na to, zda případně v řádném nebo mimořádném

opravném řízení byl tento rozsudek zrušen, pokud i po tomto opravném řízení věc skončila pravomocným odsouzením pachatele.“

57. K námitce nevedení společného řízení je tudíž možné konstatovat, že z geneze jednotlivých správních řízení, jak byla žalovaným uvedena ve vyjádření k žalobě (bod 24 rozsudku) a jak ji soud ověřil ze zasláního spisového materiálu Krajského úřadu Plzeňského kraje, vyplývá, že vedení společného řízení nebylo namístě s ohledem na znění ustanovení § 57 odst. 3 zákona č. 200/2019 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, tedy že *ve společném řízení se neprojedná přestupek, který byl spáchán po zahájení řízení o jiném přestupku*. Shodné pravidlo ostatně platí i podle § 88 odst. 3 aktuálně účinného zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.
58. Na námitku nerespektování absorpční zásady lze pohlížet dvěma způsoby. O souběh v té podobě, jak by vyplýval z judikatury citované žalobcem, se v této věci jednat nemůže. Ke spáchání správních deliktů postihovaných napadeným a prvoinstančním rozhodnutím nedošlo před vydáním prvních „odsuzujících“ správních rozhodnutí v řízeních vedených pod sp. zn. ZN/2695/DSH/14, ZN/1255/DSH/16 a ZN/360/DSH/16. Naproti tomu mínili-li žalobce žalobní námitkou, že správní orgány absorpční zásadu nezohlednily v dotčeném řízení, kdy byl žalobce postihován za více skutků a i více správních deliktů, pak ani tehdy neshledal soud námitku důvodnou, protože žalovaný v odůvodnění rozhodnutí na str. 8 v části odůvodnění výše pokuty jasně uvedl, že *„přihlédl k tomu, že z části rozhodnutí Krajského úřadu zrušil a řízení zastavil a rovněž snížil pokutu s ohledem na absorpční zásadu, která ovládá správní trestání co do výměru správního trestu, tedy vzhledem k nejzávažnějšímu skutku spočívajícímu v jízdě na cizí kartu“*.
59. K námitkám stran stanovení konkrétní výše pokuty je třeba předně vycházet ze skutečnosti, že odpovědnost dopravce je v zákoně zakotvena jako odpovědnost objektivní – k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 9 As 36/2007-59: *„Objektivní stránkou správního deliktu je tedy v tomto případě reálné nezajištění žádoucího stavu, tj. nejen opomenutí jednání zacíleného na dosažení dodržování mezinárodního předpisu v praxi, ale i nedostatečně efektivní jednání dopravce ve vztahu k řidiči, které má za následek vznik protiprávního stavu. Dopravce provozuje činnost, při níž k dosažení svých zisků najímá nebo zaměstnává jiné osoby, které jsou vůči němu v nerovném postavení, neboť se musí řídit jeho pokyny. Základním předpokladem pro uložení sankce tak bude zejména skutečnost, že protiprávní stav nebo ohrožení zákonem chráněného zájmu nastalo při činnosti těchto osob jejich jednáním nebo opomenutím, a toto jednání či opomenutí je přičitatelné dopravci [...]. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že spolehlivé zjištění nedodržování dob řízení vozidla, bezpečnostních přestávek a dob odpočinku řidičů daných mezinárodní úmluvou zakládá naplnění skutkové podstaty správního deliktu ve smyslu § 35 odst. 2 písm. b) zákona o silniční dopravě. Soud proto posuzovanou otázku uzavřel s tím, že v daném případě je předmětná povinnost dopravce splněna jen tehdy, pokud jsou příslušné doby řízení a přestávek skutečně dodrženy, a bylo tedy dosaženo výsledku, k němuž § 3 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu směřuje. Chráněný zájem, tj. zdraví a život všech účastníků silničního provozu, v tomto případě podle názoru soudu převažuje nad rizikem, že případné svévolné protiprávní jednání řidiče půjde k tíži dopravce, který je vzhledem k němu zpravidla v postavení zaměstnavatele, tj. nadřízeného, a to zejména za situace, kdy na řidiče za porušení dob řízení, bezpečnostních přestávek a dob odpočinku dopadá souběžně odpovědnost podle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (podle § 23 odst. 2 tohoto zákona mu lze uložit pokutu až do výše 10 000 Kč). Z výše uvedeného učinil Nejvyšší správní soud závěr, že dopravci jako odpovědnému subjektu není dána možnost se odpovědnosti, která na něj dopadá podle § 35 odst. 2 písm. b)*

zákona o silničním provozu, zprostit, a že tedy v tomto případě jde o odpovědnost za výsledek, bez liberačních důvodů.“ Zároveň ze zákona nijak nevyplývá, že by k odpovědnosti za správní delikt dopravce bylo nezbytné opakované porušení povinnosti, jeden zjištěný případ postačuje k plné odpovědnosti. Žalobci tudíž nijak nepolehčuje, že nemohl protiprávní jednání řidičů odhalit, či že se tak stalo jen jednorázově.

60. K zákazu dvojího přičítání je nutno konstatovat, že konkrétní způsob naplnění skutkové podstaty ustanovení § 35 odst. 2 písm. h) zákona o silniční dopravě může mít různé formy. Jednou z forem je řízení vozidla na kartu jiného řidiče, což představuje nejzávažnější způsob jednání z možných způsobů nezajištění vedení řádné evidence, neboť je zcela znemožněno kontrolovat, zda konkrétní řidič dodržoval stanovenou dobu řízení, bezpečnostní přestávky a dobu odpočinku, čímž je porušován mj. zájem na ochraně bezpečnosti silničního provozu. Přihlížely-li správní orgány k této z hlediska výše pokuty závažnější formě nezajištění vedení evidence, pak k ní přihlížely zcela správně, a nemůže se jednat o dvojí přičítání.
61. Na rozdíl od žalobce soud rovněž neshledal, že správní orgány považovaly ukončení protiprávního jednání až silniční kontrolou za přítěžující okolnost, nýbrž dovodil, že se jedná toliko o jedno z konstatování, která tvoří popisnou část rozhodnutí a slouží co nejpresnějšímu popisu skutkového děje.
62. Ohledně postupu žalovaného spočívajícího ve změně prvoinstančního rozhodnutí a k možnému porušení zásady dvojinstančnosti dospěl soud k závěru, že je obecně projevem zásady procesní ekonomie, pokud odvolací správní orgán provede změnu rozhodnutí, než aby rozhodnutí rušil a věc vracel správnímu orgánu I. stupně. V právě projednávané věci žalovaný vycházel ze skutkových zjištění správního orgánu I. stupně, nicméně část rozhodnutí zrušil, řízení v této části zastavil a pokutu snížil. Nešlo tedy v žádném případě o změnu rozhodnutí v neprospěch žalobce, která by byla nepřipustná. Tím, že žalobce už neměl možnost opět se proti takovému rozhodnutí odvolat, zároveň nebyla porušena žádná jeho procesní práva; žalobce měl možnost vznášet své námitky v podané žalobě. Je třeba zdůraznit, že správní rozhodnutí obou stupňů tvoří jeden celek. To, že žalovaný mění rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu – pokutu snižuje, bylo výslovně uvedeno i ve výroku II. B) napadeného rozhodnutí. V této části soud nyní napadené rozhodnutí ruší, a povinností žalovaného bude přezkoumatelným způsobem odůvodnit novou výši pokuty, již svým následným rozhodnutím uloží.
63. Bude na žalovaném, aby se dále zabýval tím, zda uložená pokuta není likvidační, a aby přihlédl k majetkovým poměrům žalobce. K tomu lze odkázat na algoritmus zjišťování poměrů pachatele správního deliktu, jenž je seznatelný např. z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133: *„Velmi podstatnou otázkou, kterou musí rozšířený senát zodpovědět, je také to, jakým způsobem bude správní orgán v případě potřeby osobní a majetkové poměry pachatele v řízení o jiném správním deliktu zjišťovat. V souladu s § 50 odst. 1 správního řádu z roku 2004 si správní orgán může vyžádat pro své rozhodnutí podklady od jiných správních orgánů či orgánů veřejné moci. Je ovšem třeba připustit, že snad s výjimkou údajů o nemovitém majetku, které jsou dostupné z katastru nemovitostí, nemohou příslušné orgány poskytnout žádné údaje, které by vypovídaly o majetkových poměrech pachatele jiného správního deliktu bez jeho soublasu. Platí to především pro správce daně, jehož pracovníci jsou na základě § 24 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (a obdobně podle § 2 odst. 1 nového daňového řádu č. 280/2009 Sb., účinného od 1. 1. 2011), vázáni povinností mlčenlivosti o tom, co se při správě daní dozvěděli o poměrech*

daňových subjektů. [...] pravomoci správního orgánu ke zjišťování osobních a majetkových poměrů účastníka řízení o jiném správním deliktu jsou do určité míry omezené, byť se v obecné rovině podstatně neliší od pravomocí správního orgánu v řízení o přestupku a s výjimkou možnosti prolomení bankovního tajemství (viz § 8 trestního řádu) ani od pravomocí soudu v řízení trestním. Je tudíž třeba na jedné straně vycházet z toho, že povinnost správního orgánu zjistit veškeré rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, jemuž má být z moci úřední uložena povinnost (§ 50 odst. 3 správního řádu), se vztahuje i na zjišťování osobních a majetkových poměrů účastníka řízení, je-li to nezbytné pro stanovení výše pokuty za jiný správní delikt. Na straně druhé ovšem nelze opominout ani důkazní břemeno účastníka řízení, které i v řízení o jiném správním deliktu nese, pokud jde o prokázání jeho vlastních tvrzení (§ 52 správního řádu). Bude tedy záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost např. tím, že zbaví pro tento účel výše zmíněné orgány veřejné moci mlčenlivosti. Pokud tak účastník řízení neučiní a naopak odmítne poskytnout správnímu orgánu v tomto ohledu dostatečnou součinnost, bude správní orgán oprávněn vyjít pouze z údajů, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení a které si správní orgán může zjistit bez součinnosti s účastníkem řízení (vedle katastru nemovitostí např. z obchodního rejstříku, pokud jde o subjekty v něm zapsané, nebo z výpovědí svědků znalých osobních a majetkových poměrů účastníka řízení).“

64. Ve vztahu k nedostatku rozhodnutí, kterým mělo být stanovení způsobu úhrady pokuty a nákladů řízení ve výroku, se soud ztotožnil s právním názorem, jenž byl vyjádřen Krajským soudem v Praze v rozsudku ze dne 30. 7. 2018, č. j. 44 A 5/2018-53, na nějž odkazoval žalovaný ve svém vyjádření, a sice že: „Podle ustanovení § 68 odst. 2 věta třetí správního řádu, se ve výrokové části uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění. Pod těmito jinými údaji lze rozumět informace potřebné k zaplacení pokuty, například právě uvedení čísla účtu, na který má být pokuta zaplacená. Zároveň ale platí, že v případě, kdy správní orgán uvede ve výroku rozhodnutí pouze jediný možný způsob zaplacení pokuty, má tento způsob pouze informativní charakter a osoba, jíž je povinnost úhrady pokuty ukládána, se může řídit ustanovením daňového řádu, na který ostatně žalobce sám odkazoval, a zaplatit pokutu způsobem, který daňový řád umožňuje. Ačkoli by bylo vhodnější, kdyby správní orgán uvedl v rozhodnutí více možností, jak mohl žalobce uhradit uloženou pokutu, nejde o vadu řízení, která by měla za následek nezákonné rozhodnutí.“ (bod 58).
65. Soud shrnuje, že vzhledem k existenci novější právní úpravy, jež je pro žalobce s ohledem na podstatné snížení horní hranice sazby pokuty za správní delikt (nyní přestupek) dopravce příznivější než právní úprava účinná v době vydání rozhodnutí, podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nezákonnost zrušil část napadeného rozhodnutí v rozsahu výroku II., části B) a C), neboť tyto se vztahují k uložené sankci a jsou oddělitelné od zbytku rozhodnutí. Žalovaný bude povinen opětovně rozhodnout o výši sankce, kterou žalobci za spáchaný správní delikt uloží, při současném zohlednění aktuální horní hranice sazby pokuty.

VIII.

Náklady řízení

66. Úspěšným v řízení o žalobě byl žalobce, tudíž by měl právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Soud nicméně shledal, že existuje důvod zvláštního zřetele hodný ve smyslu § 60 odst. 7 s.ř.s., pro který žalobci náhradu nákladů řízení nepřizná. Je jím

skutečnost, že jediným důvodem, pro který soud část napadeného rozhodnutí zrušil, byla změna právní úpravy nastalá až po vydání rozhodnutí, na niž žalovaný neměl sebemenší možnost reagovat.

67. Soud k tomu odkazuje na právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 13. 10. 2020, č. j. 8 As 196/2018-47, v bodě 31 s tím, že závěr Nejvyššího správního soudu lze použít i na nyní projednávanou věc. Přestože ve věci sp. zn. 57 A 142/2018 nedošlo z důvodu přijetí nové právní úpravy k zániku odpovědnosti za přestupek (správní delikt), nýbrž k nutnosti snížit uloženou sankci, nadále platí, že správní orgán I. stupně i žalovaný vydali svá rozhodnutí ještě před nabytím účinnosti novely, přičemž v době vydání rozhodnutí postupovali v souladu s tehdejšími zněním zákona. Druhou odlišností oproti případu řešenému Nejvyšším správním soudem je nabytí účinnosti nové právní úpravy v mezidobí mezi vydáním rozhodnutí a nabytím právní moci, zatímco tehdy se jednalo o rozhodnutí již pravomocné. Ani to však dle názoru soudu nebrání aplikaci závěrů Nejvyššího správního soudu, neboť jakmile žalovaný napadené rozhodnutí vydal, byl jím vázán a nemohl je libovolně měnit – srov. komentář citovaný v bodě 45 tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je kasační stížnost nepřípustná; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.]. V tomto případě musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 29. června 2021

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu